Eugen Fischer

RASNI POSTANAK I NAJRANIJA RASNA POVIJEST HEBREJA

Naslov izvornika:

Eugen Fischer, Rassenentstehung und älteste Rassengeschichte der Hebraer, (1938)

Svrha ovog teksta[1] nije pružanje novog antropološkog materijala, već naprosto konstatiranje nekih zapažanja sa stanovišta rasnog istraživanja koja se tiču biološkog aspekta podrijetla hebrejskog naroda. Ovom prilikom ćemo zanemariti izvorna ispitivanja povijesnih i filoloških naučnih projekata – oni nisu predmet interesiranja autora. Zbog toga, izvorne napomene su u potpunosti izostavljene. Pitanje podrijetla jedne, partikularne, sadašnje rase ljudi obuhvaća dvije vrste pojava koje su zapravo, bliske jedna drugoj; prvo je pitanje mjesta, vremena, i iznad svega, vanjskih okolnosti koje dovode do stvaranja rase, i drugo, pitanje inicijalne rasne forme i njenih individualnih stupnjeva razvoja od ove inicijalne forme kroz vrijeme, do sadašnjeg stadija. S obzirom da se radi o razvoju kroz daleku prošlost, početna razmatranja koja se tiču okoline i samog razvitka, mogu se sagledavati jedino indirektno. Na druga pitanja koja se tiču prošlih formi rase može se odgovoriti samo ako su stjecajem sretnih okolnosti, sačuvani ostaci iz prošlosti. Zbog toga, u istraživanju podrijetla jedne specifične rase, naše saznanje podrijetla rasa u suštini mora biti uključeno u ovo istraživanje, a nakon toga, to naše znanje treba se primijeniti na tu posebnu rasu, s tim da se u obzir moraju uzeti geografske i kronološke okolnosti.

Generalno, značaj selekcije i prilagođavanja okolini podrijetla (u ovom slučaju prahistorijski Bliski Istok), biti će od velike važnosti, ne samo u vrijeme stvaranja, već i tijekom kasnijeg razvitka. Zato, nakon ovih općih razmatranja volio bih opisati tragove prahistorijskog čovjeka u Palestini. Sve ovo ima utjecaj na pitanje do koje mjere narod koji sada stupa na povijesnu scenu , kao Semiti a tada hebreji, potječe od tog prahistorijskog čovjeka. Jedino tada se može saznati rasna povijest Semita, i autentična rasna kompozicija židova i apsorpcija kasnijih rasnih elemenata u židovsku naciju mogu se pojasniti unazad sve do vremena izumiranja židovske države.

Uspjeli smo shvatiti podrijetlo ljudskih rasa tek nakon što nam je humana genetika priskrbila apsolutni dokaz da su sve ljudske rasne karakteristike u stvari genetske, i jedino takve karakteristike. Ovo je dokazano istraživanjem među-rasnog miješanja, kojim je pokazano, izvan svake sumnje, da se tražene karakteristike prenose bez izuzetka u suglasnosti sa Mendelovim[2] zakonima genetike, i to u prvoj i drugoj generaciji ovih „mješanaca“ (potom, naravno, i u sljedeće generacije). Ove rasne karakteristike, kao uostalom i sve nasljedne karakteristike, tako se baziraju na individualnim, posebnim genetskim predispozicijama, koje se nazivaju „faktori“, čije osnove nazivamo „genima“. U tom smislu naučili smo da, kao što je bio slučaj i u svim drugim nasljednim karakteristikama, nasljedne predispozicije

---

[1] Autor ***Eugen Fischer*** (1874 - 1967) njemački profesor medicine, antropologije i eugenike. Bio je član NSDAP i suautor knjige *"Nauka o ljudskom nasljeđu i rasna higijena"*. Obnašao je dužnost ravnatelja *Kaiser Wilhelm* Instituta za antropologiju, ljudsko nasljeđe i eugeniku, do 1933., kada ga *Adolf Hitler* imenuje rektorom Friedrich-Wilhelms-Universität u Berlinu. Sa te dužnosti, tijekom 1942., odlazi u mirovinu. Ovaj tekst je objavio *Institut Kaiser Wilhelm* 1938. u stručnom časopisu *"Forschungen fur Judenfrage" – Izučavanje židovskog pitanja (Svezak III , stranica 121-136)*

[2] ***Mendel, Gregor Johan***, 1822 – 1884, Austrijski fratar, čiji je eksperimentalni rad temelj moderne teorije o nasljeđivanju, prim. prev.

dozvoljavaju izvjestan prostor djelovanja za njihovu realizaciju u trenutnom razvitku, pa čak i u pitanju rasnih nasljednih karakteristika. Unutar ovog prostora za djelovanje, okolina ima utjecaj na dalji razvitak. Prostor za reakciju je posljedica prilično intenzivnih raznolikosti u slučaju nasljednih karakteristika, uključujući i rasne karakteristike.

Kada su u pitanju tzv. krvne grupe na primjer, ovaj prostor praktično ne postoji, s obzirom na naša dosadašnja saznanja. U slučaju tjelesne visine, postoji veliki broj varijacija. Na primjer, osoba ne nasljeđuje visinu od 1.70 metra, već „visoku građu". Da li će ta osoba potom biti visoka 1.66 ili 1.82 metra, ili nasljednih 1. 70 metra, zavisi od okoline. Povrh toga, nasljeđuje se tendencija ka visini, bez obzira da li se dostigne donja ili gornja genetski moguća granica visine.

Utjecaj okoline, kao takav, nikada se ne nasljeđuje. Rase su grupe ljudi sa posebnim nasljednim predispozicijama koje su čisto nasljedne, i koje manjkaju u drugim rasama. Svaka rasa, naravno, posjeduje nasljedne predispozicije koje su također nazočne u nekim drugim rasama, i, na kraju, one nasljedne predispozicije koje su nazočne u svim ljudskim bićima.

Zbog očiglednih razloga, mora se posebno naglasiti da su mentalne nasljedne predispozicije među onima koje su specifične za jednu rasu. Posjedujemo vrlo jake dokaze da se mentalne i psihološke karakteristike u sličnoj mjeri baziraju na nasljednim predispozicijama kao i fizičke karakteristike, normalne i patološke. (Ovo ne govori ništa o mentalnim i psihološkim aspektima *per se* i njihovom odnosu sa tjelesnim predispozicijama). (Ova rečenica se izgleda odnosi na korelacije tipova tijela sa psihološkim karakteristikama koje su, kao takve, prezentirane i radovima poput *Körperbau und Charakter*, 1921, Ernst Kietschmera, ili radovima W. H. Sheldona – prevoditelj.)

Ono što je gore navedeno, a što se tiče područja reakcije, odnosi se kako na mentalne tako i na tjelesne predispozicije. Unutar ovog područja postoji efekt obrazovanja, i efekt okoline. Prema tome, rasa je skup nepromjenljivih karakteristika fizičke i mentalno-psihološke vrste, određenih genetskim sastavom. Rasa nije neka jednostavno određena vrsta tijela, niti je to obična razlika koja se može uočiti između nekih grupa ljudi na temelju par vanjskih karakteristika. To je posebna biološka jedinica koja je nastala nekim posebnim, uređenim procesom unutar genetske mase, koja je jasno genetski odvojena od drugih takvih masa. Procesi koji vode njenom stvaranju već su nam poznati iz opće studije o genetici. Veoma je teško, a često i nemoguće, istražiti i opisati poseban razvitak u posebnom slučaju jedne specifične rase.

Naše ideje o podrijetlu rasa moraju započeti prezentiranjem činjenice o nediferenciranosti izvorne ljudske rase. Kao što se sve posebne vrste životinja u divljini ne razlikuju, i kao što ih možemo vidjeti, uglavnom u minornim varijacijama koje se tiču veličine i boje u slučaju da nastanjuju veliki zemljopisni prostor, tako je i najraniji čovjek imao formu koja se nije, zemljopisno gledano, bitno razlikovala. Trenutno ne može biti nikakve detaljne diskusije dokaza koje nam iznosi morfologija, fiziologija, psihologija i patologija. Ova ljudska rasa je, prema tome, imala sličnu zalihu genetskog materijala i, izuzev u slučaju individualnih nasljednih linija, uniformnu zalihu genetskih faktora. Kao što je prethodno rečeno, genetski

faktori *per se* su nezavisni od faktora okoline koji mogu djelovati na tijelo. Ipak, geni nisu sasvim i potpuno zauvijek nepromjenljivi. Postoje promjene, premda rijetke, individualnih gena, koje nazivamo mutacijama. U općem smislu, ne znamo koji su njihovi uzroci. Umjetnim putem možemo stvoriti mutacije putem X-zraka, kao i pomoću nekih otrova (u slučaju izvjesnih biljaka). One su, skoro uvijek, patološke. U prirodi uglavnom srećemo slučajeve mutacije koje se dešavaju bez ikakvog vidljivog razloga. Tako se, recimo, javljaju albino-primjerci (bijeli jelen, bijeli šišmiš, bijeli kos, i bijele domaće životinje). Kada su u pitanju ljudska bića, također, postoje mutacije, i to u svim rasama. U slučaju životinja koje žive u divljini ovakve mutacije bivaju eliminirane putem prirodnog, surovog procesa istrebljenja.

Jedine životinje koje se dijele na brojne rase, kao što je čovjek, su domaće životinje. Rasne karakteristike ovih životinja su isto tako nasljedne kao kod ljudskih bića, što je pomoću rasnog križanja i dokazano. Na ovom mjestu nećemo ulaziti u detalje ove izjave. Činjenica da su sve rasne karakteristike naših domaćih životinja anatomski i genetski prilično analogne rasnim karakteristikama čovjeka, koje možemo uočiti na primjer, u razlici plave, smeđe, crvene ili crne boje kose kod ljudi, nasuprot boja kod konja, volova, pasa, i slično. Kovrčava, ravna ili jaka kosa odgovaraju istim formama kod domaćih životinja. Patuljasta visina, visoka tjelesna građa, oblik usana, nosa, boja očiju i sve slične rasne razlike nazočne su, kako kod ljudi, tako i kod domaćih životinja. Slično stvari stoje kad su u pitanju najsitniji detalji strukture tkiva. Razne vrste domaćih životinja mogu nastati zahvaljujući činjenici da mutacije koje su se „spontano“ javile, nisu eliminirane, već su umjetno održavane od strane uzgajatelja. Postoji prilično jak dokaz da život u domaćim uvjetima uzrokuje javljanje brojnih mutacija promjenom prehrambenih faktora, temperaturnim i reproduktivnim uvjetima, što je suprotno uvjetima života u divljini. Na taj način nastajale su neke vrste domaćih životinja – selekcijom i kombinacijom. Treba naglasiti da njihove razlike nisu isključivo vanjske ili fizičke prirode, već također i fiziološke i psihološke prirode. Ovo znači da su metabolički procesi, mentalni kapacitet i karakteristike potpuno rasno različite u slučaju raznih domaćih životinjskih vrsta. Ovo se, ujedno, bazira i na mutaciji i njenom održavanju u narednim pokoljenjima ovih životinja.

Stvaranje ljudskih rasa mora se, isto tako, temeljiti na istim zakonima, jer su i ljudski geni u osnovi analogni. Nakon što je čovjek postao čovjek, na samom početku civilizacije, sa uporabom vatre i njenom kasnijom širokom primjenom u procesu ishrane, sa pojavom jezične komunikacije, raznih alata, socijalnih institucija, čovjek živi, sa biološkog aspekta, u uvjetima koji potpuno odgovaraju onim koje imaju domaće životinje. U tom smislu, javile su se brojne mutacije. U ovom slučaju izbor i ćudljivost prirode preuzimaju ulogu svjesnog odgajanja raznih rasa domaćih životinja. Odabiranje i odgoj vanjskim faktorima također u prvo vrijeme nisu izostajali. U isto vrijeme, čovječanstvo je migriralo u grupama sa mjesta svog postanka, preko cijele Zemlje. Nijedan sisar nije u ovom smislu jednak s čovjekom. Stalni rizik privikavanja na nove uvjete života, koji su u mnogim slučajevima bili totalno različiti od onih početnih, sigurno su imali ogroman selektivan efekt, i izbrisale one neželjene mutacije. Izolacija individualnih grupa emigracijom je po prvi puta učinila mogućim očuvanje genetskih promjena koje su se javile u sklopu s efektom prirodne selekcije.

Ove ideje, koje su pretočene u dobro-potkovanu teoriju na temelju zapažanja na domaćim životinjama, potvrdile su se u punoj mjeri na ostacima kostura koji potječu iz najranijeg doba čovjeka, a ostali su i do danas očuvani. Iz područja podrijetla, na koje nam ukazuju čovjek iz doba Jave, i Pekinški čovjek, čovjek u neandertalnoj fazi svog razvitka (znači, prije posljednjeg ledenog doba), raširio se od krajnjeg negostoljubivog sjevera, zapadnog kraja i južnog dijela Europe, čak do samog juga Afrike.

Ipak, ljudska forma, do mjere do koje možemo odrediti, je u ovo vrijeme još uvijek bila uniformna. Nadalje, ova se forma također javlja na samom tlu Palestine. U vrijeme posljednjeg ledenog doba, to jest pri njegovom kraju, sljedeći migracijski val prekrit će cijeli svijet.

Međutim, stvaranje rasa je već bilo započeto, i nalazi nam ukazuju na razlike u obliku lubanje, facijalne forme, i visine, koje možemo smatrati za rasne razlike. Još od ovog vremena, čovječanstvo se dijeli na rase. Vjerojatno se može pretpostaviti da su te razlike još više došle do izražaja, i da su ojačane tijekom narednog razdoblja.

Procesi koji vode do razvitka rasa i, na taj način, pojave mutacija su izolacija plemena uslijed migracije, povećanje pojava mutacije uslijed kulturnih utjecaja (domestikacija), promjena klimatskih i drugih efekata okoline putem migracije i promjenom ledenih i post-ledenih doba, adaptacija procesom selekcije, evolucija i razvoj, ili izumiranje. Tako, raznolika priroda rasa, po svojoj prilici, zavisi od vrste mutacija na jednoj strani, i fenomena odabiranja i prilagođavanja, na drugoj. Neke mentalne i psihološke karakteristike biti će odlučujući faktori u ovom smislu, čak i ako su, dakako, fizičko zdravlje, učinkovitost i adaptacija fiziološkog razvoja događaja prema okolini oduvijek bili apsolutni preduvjet za rast i razvitak predmetne rase. Jedino na ovaj način možemo objasniti ovo izuzetno prilagođavanje mnogih rasa svojoj okolini. Razmišljam, na primjer, o posebnoj adaptaciji Bušmana životu na pijesku njihove pustinje i ravnice; o njihovoj oštrini čula, o njihovoj sposobnosti da izdrže bez hrane i vode, i da se kreću, pod vrelinom sunca, sušnim područjima, a s druge strane o njihovom manjku sposobnosti za „sjedilačkim“ poslovima, i bilo kojim drugim visokim mentalnim dostignućima.

Rase sklone migracijama sa određenim mentalnim sposobnostima i usporedno većim fizičkim kapacitetom, otići će iz krajeva nepovoljnih za život i prepustiti ih nižim rasama, ali će na primjer, kada ih zadese klimatske promjene ledenih doba, postati vične borbi, i time prerasti u posebnu rasu koju odlikuje jak karakter, unutar izuzetno selektivnih procesa pod nepovoljnim uvjetima okoline, kao što vladaju neposredno na rubu vječnog leda, i time stupiti u borbu za golo preživljavanje.

Nordijska rasa je primjer takve rase. Tako, interakcija između genetskog sklopa mentalne i fizičke prirode dobivenog promjenama (mutacijama) i djelovanju okoline, sa njenim selektivnim efektom, proizvodi specifičnu prirodu određene rase. U tom smislu, postaje opće jasno da se rase iz jedne grane mogu razviti na totalno drugačiji način uslijed ovih okolnosti, dok druge rase mogu postati slične jedna drugoj iako nisu bliske u genetskom smislu.

Individualne karakteristike fizičke i mentalne prirode, štoviše, mogu se javiti neovisno jedne od drugih odgovarajućim mutacijama i selekcijom na raznim lokacijama ljudske rase. (Ovo se bez problema može demonstrirati u slučaju nekih fizičkih karakteristika.)

Ovaj pregled pokazuje kako se o podrijetlu rasa, u općem smislu, sasvim dobro zna. Osnovni aspekti teorije rasa su utvrđeni. S druge strane, ogromni, i u velikom broju slučajeva nerješivi problemi, javljaju se u traganju podrijetla jedne jedinstvene, posebne rase unutar općeg sustava. Zapravo, raspolažemo sa manje-više kompletnom slikom samo o jednom slučaju; to je podrijetlo Zapadnofalijske (Falidne) vrste Nordijske rase, od Cro-Magnonske rase iz doba kasnog Paleolita. Imamo fosilne ostatke sa manjim nedostacima sve do predstavnika sadašnje populacije. U slučaju svih drugih rasa, prethodnici iz ledenog i post-ledenog doba ne mogu se sa sigurnošću odrediti, ili su pak, potpuno nepoznati. Čak je i mjesto podrijetla, a tako i vanjske uvjete i procese selekcije, u većini slučajeva teško odrediti, i pretpostavlja se sa nekim stupnjem vjerojatnosti. Ovo je također slučaj s jednim pitanjem koje se pred nas postavlja, a koje se tiče podrijetla onih rasa koje su bile, i još uvijek su, nositelji Semitskih civilizacija, i prema tome podrijetla *židova*.

Ovo pitanje nas, na samom početku, vodi ne samo u Palestinu, kada govorimo o zemljopisnom području, već i u zemlje oko Tigrisa i Eufrata, od Perzijskog Zaljeva sve do Armenskih visoravni i Male Azije, i južno do Arabije sve do Egipta. Pošto znamo da Semitski narodi nisu migrirali na svoje kasnije prebivalište sve od davnih povijesnih vremena, ostaci lubanja u Palestini koji potječu iz ranijih vremena za nas su od velike važnosti, u smislu ispitivanja rasnog podrijetla, ali samo ukoliko nam pružaju podatke koji se tiču mogućeg supstrata koji je potom bio apsorbiran od osvajača koji su imigrirali.

U Palestini nalazimo ostatke ljudskih kostura koji potječu iz vremena prije početka posljednjeg ledenog doba. To su poznate, tzv. Galilejske lubanje sa Tabona iz Kineretskog mora, i neki ostaci koji potječu sa planine Carmel. To su ostaci čovjeka iz grupe Neandertalaca, ljudske forme koja prethodi današnjem čovjeku. Iako su ovo samo oskudni ostaci, brojna nalazišta kremena koji potječu iz ovog vremena sa raznih lokaliteta ovog područja su dokaz da je ovakvo ljudsko biće naseljavalo cijelo ovo područje. Ovo nalazište nije zemljopisno izolirano. Možemo pretpostaviti da se ovaj čovjek prostirao sve od Bliskog Istoka i Sjeverne Afrike, do Europe. Ovim nalazištima iz Palestine, najbliža slična su neki ostaci zuba sa Malte, i dalje na zapad, lubanja Neandertalca iz Rima. Sjeverno, Palestinski nalazi su slični lubanji iz Podkumoka sjeverno od Kavkaza. Odatle, nalazišta se prostiru zapadno do područja Moravske, Hrvatske, središnje i zapadne Europe.

Međutim, ova vrsta čovjeka nije bila apsorbirana unutar kasnije Istočne populacije; barem za sada nemamo razloga za takvu pretpostavku. Ova vrsta ljudi je možda izumrla ili emigrirala, ili je možda bila zamijenjena kasnijim vrstama tijekom nastupajućeg ledenog doba. U svakom slučaju, ne znamo ništa o ovim kasnijim formama. Za vrijeme ledenog doba koje se potom javilo, kada su Cro-Magnonska i druge rase živjele u Europi (i ne samo u Europi jer je Cro-Magnonska rasa živjela također i u sjevernoj i istočnoj Africi), za vrijeme ovog razdoblja

tijekom kojeg je cijela Europa bila prekrivena ledom izuzev uskog centralnog pojasa, nije postojala niti Sahara niti pustinje Arabije i Bliskog Istoka

Ovo je bilo plodno zemljište unutar južnog kišnog klimatskog pojasa koji je ovisio od debljine ledenog pokrivača. Prema tome, postojala su izuzetno velika područja na kojima su plemena koja su imigrirala, mogla formirati rase. Štoviše, tijekom razdoblja od, recimo, četrdeset tisuća godina, ovo područje je pretrpjelo pogoršanje klimatskih uvjeta koje nije bilo ujednačeno, već se mijenjalo sa razdobljima opadanja temperature.

Na scenu je stupio proces sporog isušivanja zemlje, sve do vremena sadašnjeg stvaranja pustinja. Radi se o posljednjim preoblikovanjima zemlje, kao što je stvaranje plodnog tla uslijed poplava duž donjeg toka Tigrisa i Eufrata, i konačno isušivanje mnogih Arapskih rijeka, koje su ostala u sjećanju prvobitnog čovjeka kojeg je povijest zabilježila. Ova preoblikovanja su zabilježena u spisima Sumeraca, kasnih Babilonaca, hebreja, i drugih. Ono što nas na ovom mjestu interesira, dogodilo se nakon ovog razdoblja. Nalazi koji su kronološki najbliži onim sa Palestinskog tla o kojima smo prije govorili potječu iz kasnijeg Kamenog Doba, kada je čovjek posjedovao domaće životinje, a ujedno i sredstva za rad od uglađenog kamena, kada je obrađivao zemlju i znao za umijeće obrade keramike.

Kao jedno od najvažnijih nalazišta, spomenuo sam Gezer (koje se nalazi između Jerusalema i obale), gdje se nalaze sačuvani ostaci ljudskih kostura. Ipak, ovi su ostaci prilično raštrkani. Ovi ljudi, po onom što možemo zaključiti na osnovu par kostura, bili su slabe građe i dolihocefalični. U najvećem broju slučajeva, nakon njihove smrti bili su kremirani. Čak i u ovom primjeru, kulturni ostaci nam pokazuju da je ova naseobina bila u velikoj mjeri raštrkana po cijeloj regiji. Ne znamo ništa što se tiče njihove kulture i jezika. Ovo se kronološki podudara sa vremenom u kome se javljaju prva *Bandkeramik* i *Schnurkeramik* nalazišta (Neolitski stilovi u lončarstvu sa karakterističnim ukrasima napravljenim od traka ili otisaka žice) u središnjoj Europi. Ove ljude iz Gezera, možemo klasificirati kao pripadnike Mediteranske rase (ovaj naziv je prikladniji od naziva *„Zapadnjački“,* koji preferira Günther; ova dva pojma bi trebala imati isto značenje). Moderna etnologija nam govori da je cijeli rub sjeverne Afrike, kao i južna Italija, velika Sredozemna otočja i Iberski poluotok, i čak Atlantske obale južne Francuske i Engleske, bila naseljena ovom rasom prije dolaska Indo-Germanskih naroda. Iako ovo nije dokazano, sve činjenice idu u prilog, a nijedna protiv, pretpostavke da Mediteranska rasa vuče podrijetlo sa širokog pojasa sjeverne Afrike, koja je , kao što smo već naglasili, bila prilično povoljna za život tijekom ledenog doba. Ova se rasa raširila prema zapadu i prema istoku, preko Bliskog Istoka, čak do zapadne Indije. U Indiji su otkrivena značajna nalazišta koja pripadaju ovoj rasi. Unutar ovog velikog područja, mogle su nastati posebne grane ove rase, na način koji smo prethodno opisali. Pretpostavljam da je jedno takvo posebno i specifično područje bio sadašnji arapski poluotok, područje koje je prostorno ograđeno Crvenim Morem i Perzijskim Zaljevom, koje se u to vrijeme prostiralo daleko na sjever. Kao rezultat klimatskih promjena ovog područja, vjerojatno se unutar njega razvila posebna rasa, koja ima iste korijene kao i Mediteranska rasa; nju sam prije mnogo godina imenovao „Orijentalnom“ rasom. Ovaj termin je sada u općoj uporabi. Tijekom godina kada je ledeno doba bilo na izmaku, što je na ovom području rezultiralo smanjenjem nivoa

padavina i vlage, i promjenom šumovitog i neprikrivenog zemljišta u ravnice, pa čak i pješčane pustinje, ovaj narod čije nam je podrijetlo iz ledenog doba nepoznato, morao se polako prilagoditi na ove nove klimatske uvjete. Ovdje, na ovom golemom prostranstvu, uslijed klimatskih promjena koje su sigurno bile promjenljive od mjesta do mjesta, mogle su se formirati nastupajuće generacije prirodnom selekcijom, u korist određenih mutacija. Ovo se događa na način na koji sam opisao podrijetlo *„Orijentalne“* rase iz jedne grane proto-Mediteranske rase, a koja vuče podrijetlo iz ovih krajeva.

„Orijentalna“ rasa, sa specifičnim oblikom nosa, očiju, bojom kože i kose, i svim drugim karakteristikama koje su joj specifične, unutar ovog zemljopisnog područja poprimila je svoju formu. I uslijed ovih karakteristika, ovdje je stvoren ovaj psihološki tip rase, adaptacijom na relativno siromašan način života, i formiranjem mentalnih kapaciteta za stvaranje civilizacije koja se bazira na stočarskom, polu nomadskom načinu života.

Zaista, danas na razvoj ovih ljudi gledamo na način na koji bi lovcima na divljač ili primitivnim lovcima pripisivali težnju da ostanu na jednom mjestu, uzgajajući životinje i pokušavajući da po prvi put zasiju sjeme jestivih biljaka na povoljnim mjestima, i s toga pretpostavljamo da je podrijetlo prvih pokušaja obrade zemlje motikom, proizišlo baš iz ovih aktivnosti. Transformacija gustih šuma u neprikriveno zemljište, i potom pašnjake, dešavala se usporedno s pripitomljavanjem koza i ovaca (psi su već davno prije toga bili pripitomljeni). Javili su se prvi pastiri, čiji je način života podrazumijevao nomadsko seljenje s mjesta u mjesto, ali ne način života pravog pustinjskog nomada. Na plodnim mjestima (koja su kasnije postala oaze), naseobine se zadržavaju na duže razdoblje, i nastavlja se obrada zemlje poljoprivrednim alatima.

U područjima gdje se javljala dugotrajna suša, od pravog pustinjskog nomada koji je na tom stupnju već bio formiran (kao što smo vidjeli na primjeru *„Orijentalne“* rase), javila se krajnja forma kulturološke specijalizacije. S druge strane, međutim, pastirski narod koji posjeduje umijeće obrade zemlje poljoprivrednim alatima i koji ima sklonost za nastanjivanjem, makar ono ne bilo trajno, dostići će visok nivo znanja obrade zemlje, i iz njih će nastati graditelji gradova i njihovi stanovnici. Činjenica da se razvila jedna veoma karakteristična mentalno-psihološka grupa, iako je taj proces trajao više milenija, uzima se od strane biologa zdravo za gotovo; ipak, ne bi bilo loše istaknuti je i na ovom mjestu. Ova posebna grupa, koja je već bila nastala procesom selekcije, mogla bi biti iskorijenjena jedino suprotnim, izuzetno selektivnim procesom. Općenito, dakle, postojat će tijekom narednih stoljeća, ili čak tisućljeća. Ova osobina je karakteristika Orijentalne rase.

Nadalje, kasniji židovski narod je unutar sebe očuvao ostatke ovih ranih faza razvoja. U pričama Abela (koji je bio čuvar stada), i Caina, koji se bavio poljoprivredom, zajedno sa Abrahamovim pričama o njegovoj trgovini ovcama sa svojim zetom i o migracijama kroz pustinju, vidimo da su ujedno sa ovim prisjećanjima, ostale izvjesne mentalne i psihološke karakteristike, i do današnjih dana imaju svoje posljedice.

Ova Orijentalna rasa je relativno čista, osnovna loza takozvanih južnih-Semita (današnjih Arapa) koji su na taj način djelomično potpali pod utjecaj pravog nomadskog načina života, a

djelomično, u nekom ranijem stupnju, već dospjeli na mjesto njihovog postojanja. I nadalje, upravo je ova rasa temelj svih Semita koji su se kasnije, uslijed mnogobrojnih potresa u prethistorijskim vremenima, raširili po Afričkom tlu, i koji su se apsorbirali u sam Egipatski i mnoge druge Hamitske narode, i istovremeno se u velikoj meri miješali s crncima.

Kasniji, takozvani sjeverni Semiti (Asirci, Babilonci, Aramejci, Feničani i drugi), razvili su se iz ove iste rase. Međutim, raširili su se sa svog prvobitnog prebivališta i susreli se s drugačijim rasnim elementima s kojima su se miješali, s nekim više a s nekim manje. Ova miješanja učinila su ih različitim od južnih Semita. Među ove Semite naravno, spadaju i hebreji, koje ćemo ovdje proučavati.

Kao što smo već napomenuli, za vrijeme kasnijeg Kamenog Doba, koje je počelo mnogo tisuća godina nakon stvaranja rasa, i nakon geoloških revolucija, u Siriji i Palestini su se nalazili ljudi koje nazivamo ljudima iz Gize, po mjestu gdje su nađeni njihovi ostaci. Približno u ovo vrijeme, malo sjevernije u zemljama oko sjevernog Tigrisa i Eufrata, i u cijeloj Maloj Aziji u gorju Irana i čak do Hindu Kuša, najvjerojatnije je bila smještena jedna druga rasa. Ovu rasu jednostavno označavamo kao *„Prednjoazijsku“* rasu (Armenidi, po Von Luschanu). Trenutno ne posjedujemo nalazišta kojima bi dokazali njihovo podrijetlo iz tako udaljenih vremena. Mi pretpostavljamo postojanje ove rase, što ćemo kasnije i pokazati. Ne vjerujemo da je ova rasa potekla iz gore navedenog područja, ali njeno podrijetlo nam je poznato. Najlogičnije bi bilo tražiti mjesto njihovog podrijetla u središnjoj Aziji. Ovo slijedi iz spoznaja do kojih smo došli s obzirom na oblik lubanja ovih ljudi, iz nalazišta koja potječu otprilike iz četvrtog milenija prije nove ere, te iz podjele određenih rasnih elemenata. Zaključak se nameće sam po sebi.

Može se vidjeti da ovi zaključci, koji se temelje prije svega na pretpovijesnim nalazištima lubanja i alata, i rezultatima geoloških, klimatskih i opće bioloških razmatranja, formiraju solidnu osnovu za dalje istraživanje, ali ništa više od toga. Sada ćemo se fokusirati na druge izvore informacija.

U slučaju pretpovijesnih nalazišta, mora se spomenuti još jedna okolnost. To je, da su pri kraju kasnijeg Kamenog Doba, na Palestinsko tlo najvjerojatnije stizali i drugi narodi. Oni su podizali velike kamene spomenike, istaknuta kamena obilježja, itd. Već se zna o Palestinskoj kulturi megalita, o kojoj se govori i u Starom Zavjetu. Megalitni grobovi mogu se pronaći sve od južne Skandinavije preko cijele Atlantske obale Europe, duž cijelog sjevernog ruba Afrike i južnog ruba Europe, širom Balkanskog poluotoka preko Krima, čak do Kavkaza. Ne može se odrediti da li ih je postavljala jedna jedinstvena etnička grupa, ili da li je običaj same te grupe bio širen. Pretpostavljam da je ovo postavljanje megalitnih spomenika posljedica velikih i smjelih migracija ljudi Cro-Magnonske rase sa sjevero-zapadnih i zapadnih krajeva Europe. Smatram da su ove migracije bile prve, nakon kojih su se dešavale i druge prije i za vrijeme drugog milenija. Ne vjerujem da je uslijed ovih pokreta dolazilo do miješanja sa autohtonim stanovništvom; barem u najvećem broju slučajeva. Oni su došli kao vojno-organizirani osvajači („Vikinzi“!), postavili spomenike, i otišli. Ovaj fenomen spominjemo čisto radi kompletnijeg uvida u cijelu problematiku.

Ukoliko želimo utvrditi rasnu povijest „Semita“, mora se obratiti pažnja, s jedne strane na podatke koje nam pruža arheologija iz sjajnih otkrića hramova i palača, slikanih radova i posuđa, i s druge strane na podatke koji se tiču uspona i padova civilizacija i njihovih migracija. U tom slučaju, biti ćemo ovisni o lingvističkim istraživanja koja nam pružaju uvid u davno podrijetlo i odnose između rječnika posebnih etničkih grupa, ili barem od poznavanja tragova u jeziku koja se tiču imena (Američka analogija je zadržala Indijanske zemljopisne pojmove za mjesta kao što je Ohio, Oklahoma, Mississippi, itd. Prim.prev.). Konačno, antropološko ispitivanje modernih stanovnika područja za koje mislimo da su sa njih potekli stari narodi, daje nam indikaciju ranijih faza. Takva područja su daleke doline i najneplodnija zemljišta, ali također, figurativno rečeno, nazočnost religijskih sekti, plemićkih krugova, i drugih primjera socijalne izolacije. U Maloj Aziji i Armenskim visoravnima postoji puno takvih lokaliteta. Antropološko proučavanje ovih područja koje je proveo von Luschan, pomažu nam u ispitivanju ovog problema. Konačno, rasna povijest za svoju osnovu ima nalazišta lubanja, i drugih ljudskih ostatka iz ranih povijesnih vremena. Veliki broj ovih nalazišta je otkriven posljednjih godina, što nam svakako pomaže. Osim ovih lubanja, nalazimo i prikaze ljudi koje stvarali oni sami, ili njihovi sunarodnjaci. Potrebno je potpuno nepristrano ispitivanje, pažljiva procjena i poznavanje povijesti i umjetnosti dotičnih ljudi, da bi se dobila pravilna antropološka interpretacija na temelju iskopina i nalazišta crteža ljudskih likova. U ovom smislu, obično tvrdim da se mora razmotriti što je dotični umjetnik „znao“, „namjeravao“, i „što mu je bilo dozvoljeno“. Međutim, ispravnim promatranjem slika glave, uz uvažavanje svih gore navedenih aspekata, može se dobiti prilično realna slika koju su nam ostavili Sumerci, Subarijanci, Hetiti, Babilonci, Egipćani. Svi ovi izvori nam omogućuju da stvorimo sljedeći približni okvir. Prije četvrtog milenija, kao što je prethodno navedeno, Prednjoazijska rasa se raširila po cijelom području do sjevera i istoka Palestine. Poznajemo ovu rasu, u smislu tjelesnih karakteristika, zahvaljujući ispitivanjima von Luschana koje je proveo na malim etničkim i religijskim grupama, kao što je to slučaj sa Ansarijcima (Ansarijeh), Tahtadšijima (Tachtadshi), Kizilbašima (Kyzylbash) i drugima, kao i na primjeru Licijana (Lycians), Druza (Druzes), Maronita (Maronites), itd. Hauschild i Wagenseil su do izvjesne mjere potvrdili nazočnost ovih vrsta istraživanjima unutar turske vojske za vrijeme Prvog Svjetskog Rata. Osim toga, ova rasna slika prilično se poklapa sa reljefnim portretima onih koji su ranije bili poznati pod imenom Hetiti iz Sendshirlia, a koji se danas zovu Subarijci. Prema tome, Prednjoazijska rasa (također znana kao Armenoidna, ili proto-Armenska) bila je srednje visine i imala je krupnu tjelesnu građu, tamnu kosu i tamne oči. Ipak, jedna od glavnih odlika ove rase bila je vrlo mala, izdužena lubanja, sa prilično ravnim potiljkom, koji je von Luschan opisao kao da je „odsječen“. Grubo lice sa okomitim čelom je pod dominacijom prilično velikog, grubog, upadljivo zaobljenog nosa. Kao što se vidi iz nama dobro poznatih skulptura iz Sendshirlia, i drugih lokaliteta, ova je rasa bila nositelj takozvane Hetitske civilizacije, ili preciznije, Subarske civilizacije.

Ipak, ne treba misliti da je ova Prednjoazijska rasa bila jedina na ovom području, ili da je zauzela cijelo to područje. Možda se čak i uselila u područje, kao dominantna. Jak dojam koji je von Luschan stvorio sjajnim prikazivanjem ove rase, imao je utjecaj na naučnike da prešutno priznaju i uzimaju u obzir postojanje jedino ove, i prethodno opisane Orijentalne

rase. Sam von Luschan, međutim, nije tvrdio ništa slično. On je uspio pronaći ostatke Orijentalne rase jedino u nekim najudaljenijim mjestima. Na svim drugim lokalitetima, što u biti podrazumijeva veći broj zemalja iz tog područja, nalazimo tragove populacije koja ne vodi podrijetlo iz Orijentalne rase. Nova otkrića su nedvosmisleno potvrdila nazočnost Mediteranske rase. Sjajni primjeri su nalazišta iz Alisara (sjeveroistočni dio Male Azije), koji datiraju iz doba Neolita i Brončanog Doba. Ukoliko je zaista Neolitska grupa iz Gezera bila također Mediteranska, nameće se zaključak da je Mediteranska rasa bila dominantna prije invazije Orijentalne rase sa juga i Prednjoazijske rase sa sjevera. Mediteranska rasa je potom bila apsorbirana kao dominantni element u kasniju populaciju. Ova je rasa bila svjedok kasnijih ogromnih pomicanja kopna i vode, formiranja delti Tigrisa i Eufrata, pomicanja obala Perzijskog Zaljeva i vremena velikih poplava, koje čine priču o Biblijskom Potopu, koju su židovi, skoro u potpunosti, preuzeli od Sumeraca.

U svakom slučaju, cjelokupna slika nakon svih ovih razmatranja izgleda jako složeno. Izvjesna zapažanja na nalazištu Alisara[3] idu u prilog tvrdnji da se prije pojave ove Prednjoazijske rase koju je karakterizirala mala lubanja, u Maloj Aziji pojavila Srednjoeuropska Alpinska rasa[4]

Za vrijeme Neolita, područje na kojem se ona prostirala se proširilo na zapad do Španjolske, dok je Bliski Istok bio njen istočni ogranak. Ova činjenica je u vezi sa nekim lingvističkim istraživanjima o povezanosti Baskijskog jezika sa jezicima Kavkaza i Male Azije. U vezi sa Sumerskim pitanjem, također se može naći odgovor sa antropološke točke gledišta.

Sada ćemo se sa pitanja rasa preseliti na pojavu prvih povijesno zabilježenih nacija. U južnom dijelu Mezopotamije zaista možemo naći Sumersku naciju, koji su bili prvi tamošnji naseljenici. Ova nacija za nas predstavlja pravu zagonetku kada je u pitanju njeno podrijetlo i rasa. Dostignuća u konstrukciji golemih hramova i čitavo umjetničko stvaralaštvo koje je odlikovalo Sumerce je zapanjujuće. Sa sigurnošću možemo reći da se ova nacija, na tom mjestu, nastanila pri kraju petog milenija. Predivne iskopine gradova Ur i Kish pružile su nam neka saznanja o ovoj civilizaciji. Kao što smo već spomenuli, rasno podrijetlo Sumeraca za nas je nepoznanica. U izvjesnim dokumentima, nazivaju ih „crnoglavim“. Neke od lubanja nađenih na tom lokalitetu imaju izduženu i usku formu. Na slikama, predstavljeni su okruglim izgledom glave, sa kratkim i malim nosevima. Odlikovala ih je zdepasta tjelesna građa. Njihov jezik nije bio Indo-Germanski, niti Semitski. Neki lingvisti njihov jezik smještaju u grupu Turanidskih jezika, ali ovi ljudi sigurno nisu bili Mongoloidi. Drugi lingvisti pak, nalaze veze njihovog jezika sa jezicima Kavkaza i južne Europe iz pre Indo-Germanskog doba. Sa antropološke točke gledišta, na osnovu ovih prikaza može se predstaviti nazočnost Alpinske rase. Ovakav zaključak izvodimo samo na osnovu prethodno izloženih napomena. Međutim, mora se također pretpostaviti i nazočnost Mediteranske rase ukoliko se zna da je

[3] Krogman, Cranial types from Alisar Hüyück, Orient. Inst. Publ. V.30

[4] Hans Günther je naziva *ostisch* – Istočna, termin za koji smatram da je neprikladan.

ona došla sa istoka, i na planinama odavala počast svojim bogovima. Tako se dalje može nagađati o suprotnom valu Mediteranske rase iz Indije. U svakom slučaju, Sumerci su se naselili u donjoj Mezopotamiji, nominalno kao graditelji sela i gradova. Još u vrijeme četvrtog milenija bili su konstantno izloženi napadima lutajućih hordi. Beduini, kako ih danas nazivamo, stalno su ih napadali, otimali dijelove njihove zemlje, i na kraju su bili asimilirani od strane Sumeraca. Smatram da u ovim ranim vremenima, u najvećem broju ovih „plemena“, nije postojao nijedan određeni kulturni oblik, i da se on javio tek kasnije. Tako su najvjerojatnije postojale neke migracijske grupe koje su prošle sve moguće stadije ekonomskih formi, u nekim slučajevima radilo se o ljudima koji su se počinjali stalno naseljavati, tražili su plodno zemljište koje su obrađivali koristeći poljoprivredne alate; u drugim primjerima to su bili polu-nomadi-pastiri, a bilo je i pravih pustinjskih nomada. Borba između svih ovih oblika trajala je stoljećima sve do trenutka kada je imigracija sa juga bila prejaka, i uslijed ovog pritiska, vladavina i etnički identitet Sumeraca bio je razbijen. Semitska kultura je zauzela njihovo mjesto.

S početkom četvrtog milenija, kao što smo već napomenuli, Orijentalna rasa se preselila s juga na sjever sa mjesta svog podrijetla o kome smo prethodno govorili. Upravo se na ovom mjestu dogodila transformacija hranitelja ovaca i zemljoradnika koji su koristili poljoprivredne alate, u prvobitne stanovnike sela, i konačno, urbane civilizacije. Svakako je ovaj proces razvitka podrazumijevao i jak proces selekcije u određenom pravcu. Legende i pisani tragovi Sumeraca i Babilonaca, Asiraca i hebreja pružaju slične podatke o borbama koje su trajale tisućama godina, između nadirućih grupa, i onih koje su, s jedne strane, bile ušle u proces naseljavanja, i s druge strane Mediteranskih grupa koje su već imale svoje naseobine i grupa Prednjoazijske rase koja je nadirala u suprotnom pravcu, sa sjevera. Prema tome, u samom podrijetlu Semitskih naroda Bliskog Istoka (sjevernih Semita) možemo razaznati tri rase. Od te tri jedna bi, i to Orijentalna rasa, mogla biti glavni element koja je sa sobom donijela jezik Semita, civilizaciju i psihu ovčarsko-nomadskih stanovnika ravnice. Ova je rasa prodrla u Prednjoazijsku rasu, presudno je utjecala na formiranje fizičkih i mentalnih karakteristika, i na kraju je prodrla u već utemeljenu Mediteransku rasu koja je predstavljala staru populaciju, a koja je bila upijena od strane Semitskih naroda (Babilonaca i Asiraca) na sličan način kao što je to bilo slučaj sa Sumercima. Ipak, na ovom stupnju još uvijek nemamo kompletnu sliku. Povijesni izvori pružaju nam podatke o invazijama izvjesnih osvajača drugačijeg podrijetla. To za nas predstavlja također posebni antropološki interes, i od velike je važnosti kada je u pitanju cjelokupna slika podrijetla hebrejske nacije.

Doći će do velikog iznenađenja kada se dokaže da jezik Hetita pripada obitelji Indo-Germanskih jezika. Prema tome, osvajači koji su govorili Indo-Germanskim jezikom najvjerojatnije su tijekom nekog vremena ušli u zemlju Sumeraca. Vjerojatno je postojao rijedak dominantni sloj onih koji su ovoj populaciji nametnuli svoj jezik. Tijekom ovog procesa, elementi domorodačkog jezika u velikoj su se mjeri spojili sa novim. Sada naravno znamo, da su tvorci Indo-Germanske grupe jezika bili ljudi Nordijske rase. Dijelovi ove rase su definitivno bili uključeni u ovu invaziju, koja je započela prije početka drugog milenija. Ipak, ne treba zamišljati te pridošlice kao ljude isključivo plave kose i očiju, ili isključivo Nordijskog izgleda. Put iz prvotne postojbine na Bliski Istok bio je jako dalek, i trajao je jako

dugo, sa dugim zastajkivanjima i osvajanjima drugih zemalja. Do vremena invazije ipak, se zadržao dominantan element koji je posjedovao karakteristike Nordijske rase. Migracija ovih osvajača na tako dalek prostor ipak nije tako jedinstven slučaj. Tisuću godina kasnije također možemo uočiti imigracije Tračana i Frigijaca, koji su bili pod dominantnim utjecajem Nordijaca, kako osvajaju Malu Aziju. Približno tisuću godina prije ovih događanja, po svojoj prilici je došlo do invazije iz Indije na dijelove gornje Mezopotamije, i to od strane ljudi koji su nam znani kao Mitanci (Mithanni), ili Manda, koji su, također, sa sobom nosili Indo-Germanski lingvistički materijal. Od Hetita je potekla značajna komponenta i utopila se u Semitsku granu, koju nalazimo u kasnijoj formi Izraela. Amoriti (ili Amorićani) iz Biblije su isto tako potpali pod utjecaj ovih pokreta koji je nosio Indo-Germanske utjecaje. Amoriti su također, barem u ranim fazama, imali Nordijske elemente.

S obzirom da nam je ovdje, u širokim crtama, predstavljeno kretanje rasa i nacija u blisko-istočnom području u razdoblju od četvrtog do drugog milenija prije nove ere, sada se treba pozabaviti pitanjem podrijetla same hebrejske nacije.

Moram napomenuti da to nije zadatak antropologa; ja ću jednostavno ukazati na neke činjenice, i prezentirati građu koja nam je do sada poznata. Od velikog broja Semitskih imigranata, veliki dio se pretvorio u stanovnike gradova, u isto vrijeme trpeći utjecaj miješanja sa prethodnom populacijom i upijanja stranih elemenata, o čemu smo već pričali. Kada ovo kažemo, mislimo na Asirce, Babilonce, Feničane, i druge. Međutim, neke druge grupe nastavile su se baviti stočarstvom kao nomadski pastiri, i to u jako dugom vremenskom razdoblju, poput Aramejaca, pastirskih nomada gornje Mezopotamije i visova Jordana, a u istom području to su bili hebreji, čija su stada ovaca bila na ispaši u istočnom djelu doline rijeke Jordan. Oni, i Moabićani, Edomiti i drugi tako su se kretali kroz cijelu Jordansku zemlju i područje južno od Mrtvog Mora, i na sjever do Sirije oko 1400 godine p.n.e. („Abraham“ iz Biblije došao je iz grada Ur, u Kaldeji!) Aramejci su prešli na stalnu formaciju vladavine na početku drugog milenija, u Siriji. U početku, hebreji su ostali pastiri. Ovo je bilo vrijeme starješine Abrahama, Izaka i Jakova.

Razdoblja povremenih suša bili su uzrok zbog kojeg su se neka od ovih plemena (najvjerojatnije ne sva) povukla na jugozapad, i potražila bolja mjesta za ispašu u gornjem dijelu delte Nila. Kralj Seti I[5] ih je prihvatio ovom području. Prema tome, ovo je ona opresija pod egipatskim zatočeništvom, opisana u Bibliji, koja je po svojoj prilici, trajala sve do vremena dok ih je Mojsije poveo preko mora visokog šaša, sve do oaze Kadesh na Sinajskom poluotoku, negdje prije 1250. godine, p.n.e. Upravo su se na ovom mjestu ova plemena mogla spojiti u rasu tijekom približno šezdesetogodišnjeg boravka pod vladavinom Mojsija. U dva navrata oni su se potom preselili u područje istočnog Jordana (njihov broj je bio procijenjen na oko 25 000), a od tuda su prešli na Palestinski teritorij. Pomiješali su se s ljudima koje su tamo zatekli, i koji su na tlo Palestine nadirali sa sjeveroistoka. Ovdje su se implantirali među Kananskim naseljenicima. Kao nomadi bili su u mnogo čemu inferiorni prema seljacima, ali

[5] Drugi vladar devetnaeste dinastije, sin kralja Ramzesa prvog, prim. prev.

su bili mentalno sposobni da konačno izaberu vodstvo, i trajno se nasele. Njihov duh lijepo je predstavljen u obećanju „zemlje pšenice i ječma, vinove loze, smokvi i šipaka; velikih i divnih gradova koje niste vi izgradili, kuća punih lijepih stvari svih vrsta koje niste vi kupili, bunara koji su iskopani ali ne vašom rukom, vinograda i stabljikama masline koje nije posadila vaša ruka“ [6].

Ipak, malo po malo, oni su pridobili sve ove stvari. Sin ravnica se pojavio i znao je kako će se prilagoditi. Naravno, podrazumijeva se da su protekla stoljeća teških ratova, kako vojnih tako i u širem smislu, ekonomskih i ratova protiv klime i prirodnih fenomena. U svemu ovome, nacija je evoluirala. U ovom smislu, sa rasne točke gledišta, nama je bitno sagledavanje uvođenja novog genetskog materijala na populaciju koja se već bila naselila, a koja je bila Orijentalno-Mediteransko-Prednjoazijskog tipa, od strane rase koja je prvobitno bila čisto Orijentalna. Kakav je kvantitativni odnos ovih rasnih tipova unutar ove novo stvorene mješavine, ne može se sa sigurnošću utvrditi.

Na sjeveru je smješteno kraljevstvo Hetita; prethodno smo već govorili o njihovom rasnom podrijetlu. Njihov genetski materijal je u velikoj mjeri unešen u sjeverna plemena Izraela. Dalje, treba spomenuti i nazočnost Amorita koji su također igrali značajnu ulogu. Zemlja ovog naroda poznata je po nalazištima klinastog pisma. Prema slikama, posebno onih koje dolaze iz Egipta, to su bili bradati ljudi, sa izduženim licima i lubanjama ali bez zaobljenih noseva. Racionalno razmišljajući, ovi ljudi su također bili Indo-Germani, barem u svom ranijem stupnju razvoja; to jest, bili su Nordijskog rasnog tipa. Stalna podsjećanja i priče židovskih proroka i zakonodavaca dokaz su da se miješanje njihove krvi sa ovim ne-Semitskim elementima zaista dešavalo.

Horiti, koji se spominju u Bibliji i drugim izvorima mogli bi imati isto podrijetlo, a vjerojatno su se odvojili od migracija koje su vodile Arijce u Indiju. Tek su se kasnije nastanili u Palestini, i to južno od naseobina hebreja. Filistinci su postali najvažnije političko pitanje mladog hebrejskog kraljevstva. Oni su najvjerojatnije pristigli u Palestinu u isto vrijeme kada su se odigravale posljednje migracije hebreja. Prije su bili smješteni na Kreti, a vjerojatno i duž obale Male Azije. Njihov je jezik bio Semitski, ali sve druge individualne crte njihove civilizacije ukazuju na Indo-Germansko podrijetlo njihovog ranijeg stupnja. Schuchardt i Macalister ukazuju na grobove koji podsjećaju na bitke oko Troje, i kacigu „diva“ Golijata, na njegovo naginjanje borbi jedan-na-jedan, kao i na njihovu vojnu organizaciju i brojne činjenice koje jasno ukazuju na Indo-Germansko podrijetlo.

Filistinci su se, prema tome, naselili i stvorili Palestinsku državu, koja se prostirala poput klina sve od Jordana, i koja je podijelila hebreje na dva dijela – sjeverni i južni. Borbe sa njima trajale su oko dva stoljeća. Ponekad je jedna od ovih strana bila pobjednička, dok je u drugoj prilici druga strana bila pobjednik, nakon čega se dogodilo spajanje. Tek za vrijeme

[6] Prema Auerbachu – Berthold Auerbach, njemački književnik iz 19-og stoljeća, čije su se priče zasnivale na povijesti Judaizma, prim. prev.

vladavine Kralja Saula, a posebno Kralja Davida, konačno je bila uspostavljena nezavisnost na duže vrijeme; to je bilo kraljevstvo sačinjavala južna Judina država i sjeverna država Izrael, u vrijeme oko 1000-te godine pne. „Pod Davidom je stvorena Izraelska nacija, spajanjem dvije velike etničke grupe Palestine“ [7] hebreja i Kanana, koje su u smislu rasne pripadnosti bile slične jedna drugoj.

Sada je nazočna jedna nacija, rasnog sastava koji se može objasniti poviješću njenog podrijetla; Orijentalna rasa kao glavna komponenta, Mediteranska rasa kao primjesa, Prednjoazijska rasa kao druga jaka komponenta, i povremeni utjecaj Nordijskih elemenata. Činjenicu da je u ovom dijelu Nordijski element često spominjan ne treba shvatiti kao pokazatelj da je utjecaj Nordijske rase nazočan u velikom obimu! Nordijska rasa je imala (i još uvijek ima) ogromnu migracijsku snagu i ulogu osvajača, ali treba naglasiti da je ona bila nazočna u malom postotku, i da je Nordijska krv koja je prodirala južnije jako brzo i potpuno eliminirana, i to zbog slabije sposobnosti aklimatizacije, i prilagodljivosti na druge uvjete. Ostali su samo tragovi njihove kulture, poput jezika i nekih drugih stvari, i to kao dokaz njihovog intelekta.

U daljem razmatranju autentičnih rasnih elemenata kasnijeg židovskog naroda, moramo uzeti u obzir pitanje utjecaja negroida. Ovaj faktor se, bez sumnje javlja kod današnjih židova. S vremena na vrijeme mogu se primijetiti negroidna kosa, usne, čak i nosnice koje imaju negroidni oblik. Teško je naći objašnjenje za ovu pojavu. Nije vjerojatno da se prilično jaka negroidna komponenta ulila u hebreje preko Egipćana. Tako, za ostatke negroidne populacije pretpovijesnog i modernog Bliskog Istoka pretpostavlja se da potječu od negroidne crte koja vuče podrijetlo iz Indije (dakle nisu u pitanju Afrički negroidi). Ovi su ljudi bili niskog rasta, tamne i izuzetno kovrčave kose sa mesnatom i debelom gornjom usnom. Tragovi ovih ljudi se čak i danas mogu naći u Baluhistanu (Baluchistan), i južnoj Perziji. Međutim, i ovo objašnjenje nije zadovoljavajuće. U krajnjem slučaju, može se uzeti u obzir veliki broj negroidnih robova koje su posjedovali židovi u dijaspori, i eventualno miješanje dvaju rasa[8].

Ipak, za ovu rasu kao cjelinu, pitanje utjecaja negroida nije od prevelike važnosti. Na ovaj način, hebrejska nacija je nastala spajanjem Orijentalne rase sa Prednjoazijskom i Mediteranskom rasom, uz dodatak Nordijskih elemenata. Križanja koja su dovela do stvaranja ovakve rase nisu dala potpuno ujednačen rezultat sa fizičke i mentalne točke gledišta. Znamo da su fizički ostaci dvije ili tri rase, koje su se neovisno razvijale, spojeni u jednu tijekom nasljednih procesa, i to putem svih mogućih kombinacija, dajući miješanu rasu sa varijabilnim izgledom. Ukoliko je udio komponenti koje se spajaju nejednak, i ukoliko proces miješanja nije ujednačen unutar cijele etničke grupe već je varijabilan, kao što je uvijek slučaj sa narodima koji pokoravaju i onima koji su pokoreni, tada će nazočnost jednih gena sigurno biti

[7] Berthold Auerbach

[8] Primjer koji ovo potvrđuje je briljantna prezentacija Gerhard Kittela – ovdje se najvjerojatnije radi o Kittelovu tekstu o rasnom miješanju sa ne-židovima: *„Das Konnubium mit Nicht-Juden im antiken Judentum“* , Svezak II *Forschungen zur Judenfrage*, str. 30-62.(1937), prim.prev.

zastupljeniji, od drugih. Ipak, barem što se tiče pojave i izgleda ispitivane nacije, to nije samo pitanje numeričkih razlika u samom genetskom materijalu, već pitanje nasljednih procesa individualnih crta, to jest da li se one nasljeđuju dominantno ili recesivno, ili drugim riječima na jasan ili prikriven način. One crte koje se nasljeđuju neprimjetno konkretno se uočavaju u rasnoj mješavini, i one ne mogu biti eliminirane (osim ukoliko se u međuvremenu ne pojave neki posebni selektivni uvjeti). Kod židovskog naroda, na primjer, možemo istodobno uočiti Orijentalne i Prednjoazijske nazalne i sve druge prijelazne forme. Ipak, opažamo nazočnost Mediteranske i povremeno negroidne, kao i Nordijske forme. Ovdje moramo spomenuti i povremenu nazočnost plave kose kod starih židova, ne samo kod današnjih.[9]. To se može objasniti svim činjenicama koje smo već prethodno naveli. U slučaju mentalnih i psiholoških nasljednih crta, nasljedni procesi su u osnovi isti. Prema tome, efekt će biti sasvim drugačiji jer u ovom slučaju dijelovi različitog podrijetla ne mogu se usporediti bez međusobnog utjecaja. U fizičkom smislu, negroidna usna može ići zajedno sa Nordijskim nosem, plavom kosom, na Prednjoazijskoj lubanji. Psihološka osobnost, međutim, pokazuje svojim dostignućima i aktivnostima kombinaciju efekta karaktera, maštovitosti, inteligencije, temperamenta, itd. Zatim, također, jedna osobina može karakterizirati ljude u mentalnom i psihološkom smislu, i dominirati nad drugim. Ako promatramo rasu u cjelini, izvjesne crte će postati dominantne tamo gdje su one svojstvene glavne komponente rasne mješavine.

Tako, čak i u ranoj povijesti židovskog naroda nazočne su emocije, mržnja i okrutnost, koje su se često pretvarale u krvožednost prema pastirima Orijentalne rase, zajedno sa vještinom, prilagodljivošću, lukavošću, pohlepom i željom za dominacijom nad graditeljima gradova Prednjoazijske rase. U ovom smislu ne smijemo zaboraviti aspekte monoteističkog vjerovanja u Jehovu, i koncept izabranog naroda, kojeg su zamislili i koga su se, ovi pustinjski nomadi, fanatično pridržavali. Svi ovi aspekti zapravo su omogućili izoliranje židova među ostalim autohtonim narodima. Bilo bi logično ukazati na tendenciju prema razuzdanom fanatizmu, posebno u religijskim područjima Islamske kulture, koju su izvorno stvorili pripadnici Mediteranske rase.

Jedino bi izuzetno snažan selektivni proces, nakon kojeg bi slijedilo rasno križanje, opet mogao eliminirati genetske komponente neke rase iz dobivene mješavine, i to ukoliko bi taj proces selekcije, u cilju adaptacije, posebno zahtijevao znatan utjecaj karakteristika neke druge rase. Bez ovako jakog procesa odabiranja, individualni rasni elementi koji su imali udjela u mješavini ostaju nazočni. Mogao bih dokazati ovu stavku tijekom razdoblja od trideset godina unazad, prateći nekoliko generacija južno Afričkih mješanaca. Svi, pa i najmanji tragovi koji se tiču židova i koji potječu iz vremena osnivanja njihove države pa do danas, dokazuju ovu tvrdnju. Iako se uplitanje stranih elemenata od nastanka njihove države do danas nije prekinulo, kao što smo prethodno istaknuli, selektivni proces unutar zatvorene židovske nacije omogućio je potpuno stapanje. Kao što je dobro poznato, nakon vrhunca njihove moći, poslije smrti Solomona 993. godine p.n.e., kraljevstvo se opet podijelilo na sjeverni dio Izraela, i južno Judino kraljevstvo. Oko tri stotine godina kasnije, Judina i

[9] Bilješka – zapravo, Lenz je pokazao da se nazočnost plave kose javlja pretežno u židovskoj Dijaspori

Izraelska država bile su pokorene od strane Asiraca, a nakon toga Babilonaca. Nakon povratka židova iz takozvanog Babilonskog zatočeništva, vjerojatno je ponovo sklopljen veliki broj srodnih brakova, ali u ovom procesu nije bilo utjecaja drugih rasa, osim onih njima srodnih.

Ovaj selektivni proces vođen u posebnom smjeru tako je proizveo potpunu, posebnu rasu, sa prilično specifičnim rasnim fizičkim, kao i mentalno – psihološkim crtama. Pogrešna je tvrdnja da židovi nisu rasa već rasna mješavina, i da iz tog razloga nemaju, samo njima svojstvene, rasne karakteristike. To je netočno. Etnička grupa posjeduje jako mentalno-psihološko jedinstvo čak i kada se sastoji od izvjesnog broja rasa koje su se tijekom više stoljeća međusobno jedna u drugu stapale, ukoliko se zajedno usklade. Židovska etnička grupa iskusila je ovu fuziju tijekom svoje duge prapovijesti i povijesti, a ekstremno jak selektivni proces uvjetovan njenom sudbinom nepovratno je izoštrio karakteristike židovskog intelekta, psihe i tjelesne građe. Detaljno ispitivanje ovih stvari nije svrha ovog rada. Ovdje se nećemo baviti fizičkim osobinama stvorene nacije Izraela, niti sadašnjih židova. Predavanje koje slijedi[10], ima za zadaću ovo objasniti. Ovdje ne mogu podrobnije opisati njihovu psihologiju, niti njihov „psihički stil“ (da iskoristim Claussovu terminologiju). Ovo je jedan poseban zadatak, veoma obiman i vrlo značajan.

Povijest rasnog podrijetla židova zapravo je davno dovršena ispitivanjem Babilonskog zatočeništva, i djelomičnim napuštanjem istog, barem što se tiče ljudi koji se bave političkim pitanjima. Sada nam nije potrebno opisivati židove kao naciju Izraela, već povijest židova u dijaspori, što je još jedan obiman, i vrlo vjerojatno najteži, posao,. Moja je namjera bila isključivo opisivanje podrijetla, i nadam se da sam uspio u prikazivanju rasne slike židova. Nadam se da će mi biti dozvoljeno da, kao sistematičar rasa, izjavim:

Europski narodi su također nastali nakon vojnih pohoda, ali u ovom slučaju je u pitanju osvajanje drugih rasa od strane Nordijaca. Spajanjem, oni su se razvili u rasne entitete. Međutim, njihovi rasni elementi su drugačije prirode. Izvorno, Orijentalna i Prednjoazijska rasa nije bila nazočna unutar bilo koje Europske nacije. Ove rase su strane Europskoj rasi, i drugačije su prirode. Štoviše, Semitski Arapi nisu isti sa židovima, jer oni ne posjeduju Prednjoazijske komponente. Ukoliko je nazočna Arapska krv u Španjolskoj, ona nije rasno ista sa židovskom. Međutim, židovi, rasa nastala miješanjem Orijentalnih i Prednjoazijskih komponenti, strane su prirode za nas Europljane. Razlikuju se tjelesno, ali prije svega po pitanju psihe. Oni su najdalji i najstraniji Nordijskoj rasi, koja je, međutim nastajala u uvjetima potpuno suprotnim onima u kojima se razvijala židovska rasa. Čak i danas ovu činjenicu instinktivno primjećujemo.

[10] Otmar von Verschuer – „Rasna biologija židova“

Ravnatelj Fischer sa djelatnicima Kaiser Wilhelm Instituta 1939.

Zgrada Kaiser Wilhelm Instituta tijekom Trećeg Reicha

Eugen Fischer (1930)

Eugen Fischer (1935)

Posjetite nas na internetu

NSDAP/AO
NOVA EUROPA
DER STÜRMER
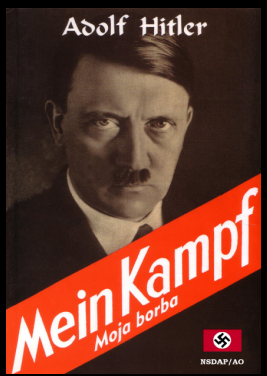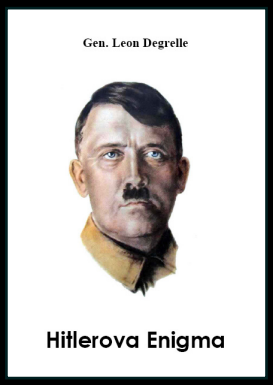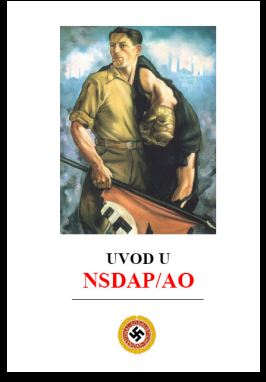
I PREUZMITE BESPLATNE NACIONALSOCIJALISTIČKE PUBLIKACIJE NA HRVATSKOM JEZIKU